

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **Y. S.**, zastoupené Mgr. Markétou Buriancovou, advokátkou se sídlem Bělohorská 135, Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2004, čj. OAM-665/VL-10-17-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 69/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, čj. 59 Az 69/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Markéty Buriancové **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyni uváděné problémy s neznámými osobami, které hledaly dceru žalobkyně, avšak o žalobkyni se blíže nezajímaly, nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu. Proto byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, čj. 59 Az 69/2004 - 23, byla zamítnuta žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že žalobkyně v řízení o udělení azylu neuvedla žádné skutečnosti o svém pronásledování v zemi původu z důvodů podle § 12 zákona o azylu a jako jediný důvod uvedla, že má obavy z neznámých osob, které ji obtěžují a hledají dceru. Podle soudu se jedná o důvody nerozhodné z hlediska řízení o udělení azylu, neboť nebyly zapříčiněny rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo politickými názory žalobkyně. Soud neshledal důvodnými ani namítaná porušení § 3 odst. 3 a 4 a § 47 odst. 3 spr. ř. K námitce, že žalovaný pochybil, když se věci nezabýval z hlediska § 14 a § 91 zákona o azylu, soud uvedl, že aplikaci těchto ustanovení předpokládá posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, k čemuž v souzené věci nedošlo. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a požádala soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovená zástupkyně byla soudem vyzvána k tomu, aby uvedla, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá. V podání ze dne 26. 2. 2005 zástupkyně stěžovatelky uvedla, že soud nezhodnotil všechny okolnosti případu, neboť stěžovatelka se ve vlasti cítí být ohrožena vzhledem k vyhrožování fyzickým napadením. Je-li toto vyhrožování spojeno se vstupem její dcery mezi Svědky Jehovovy, lze v takovém jednání spatřovat i náboženský prvek. V tom, že žalobkyně sice toto jednání oznámila na policii, avšak dále již formálně nevedla žádné kroky, nelze spatřovat překážku pro udělení azylu, pokud byl takový postup zapříčiněn obavou ze strany státních orgánů. Zástupkyně stěžovatelky požádala soud o prodloužení lhůty k bližšímu odůvodnění z důvodu své nemoci. V podání ze dne 28. 3. 2005 však již pouze uvedla, že setrvává na podání ze dne 26. 2. 2005. Stěžovatelka závěrem navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, čj. 59 Az 69/2004 - 23, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se k původně podané kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu odmítl vyjádřit a na výzvu k vyjádření se k doplnění kasační stížnosti již nereagoval.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Jelikož však jsou důvody kasační stížnosti svým obsahem podřaditelné pouze pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ostatními ani po výzvě soudu blíže nespecifikovanými důvody kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval. Důvodem podané kasační stížnosti je tedy důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného i krajského soudu konstatuje, že žalobkyně v průběhu řízení o udělení azylu žádné takové skutečnosti neuvedla, a jako důvody žádosti o udělení azylu sdělila obavu z neznámých osob, jež po ní požadovaly informace o pobytu její dcery. K námitce stěžovatelky, že soud nesprávně posoudil skutečnost, že stěžovatelka byla ohrožena fyzickým napadením, Nejvyšší správní soud s odkazem na vydaná rozhodnutí konstatuje, že v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatelka neuvedla, že by jí bylo vyhrožováno fyzickou likvidací, proto toto tvrzení v kasační stížnosti soud neshledal důvodným. Namítanou vazbu vstupu dcery žalobkyně mezi Svědky Jehovovy a pronásledování žalobkyně z důvodu náboženství soud rovněž neshledal důvodnou, neboť stěžovatelka osobně z těchto důvodů pronásledována nebyla, neznámé osoby chtěly znát místo pobytu dcery žalobkyně, jež je členkou Svědků Jehovových; v takové situaci však nemohlo dojít k pronásledování stěžovatelky z důvodů náboženských. K námitce, že stěžovatelka měla obavu před pronásledováním ze strany státních orgánů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto skutečnost stěžovatelka neuvedla v řízení o udělení azylu ani v řízení před soudem prvního stupně, proto se jí s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nebylo možné zabývat, neboť ke skutečností uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porady s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 2. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu